

NENÁVIDÍ JI... SKORO STEJNĚ JAKO JI CHCE.

twisted
HATE

NENÁVIST NA OSTŘÍ NOŽE

ANA HUANG

 BARONET

Twisted Hate

Nenávist na ostří nože

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Ana Huang

Twisted Hate: Nenávist na ostří nože – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

twisted
HATE

NENÁVIST NA OSTŘÍ NOŽE

twisted
HATE

NENÁVIST NA OSTRÍ NOŽE

Twisted (3)

ANA HUANG

 BARONET

Copyright © 2022. TWISTED HATE by Ana Huang

Translation © Ivana Dresia 2023

Cover and internal design © 2022 by Sourcebooks

Cover design by E. James Designs

Cover images © akirao/depositphotos

ISBN tištěné verze 978-80-269-2156-1

ISBN e-knihy 978-80-269-2157-8 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2158-5 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2198-1 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Pro všechny, kteří měli někdy pocit,
že jsou nedostateční.

Varování

Tento příběh obsahuje explicitní sexuální obsah,
vulgární výrazy, mírné násilí a témata, která mohou být
pro některé čtenáře citlivá.

Playlist

„Don't Blame Me" – Taylor Swift

„Talk" – Salvatore Ganacci

„Free" – Broods

„Daddy Issues" – The Neighbourhood

„You Make Me Sick" – P!nk

„Animals" – Maroon 5

„Give You What You Like" – Avril Lavigne

„wRoNg" – Zayn

„Waves" – Normani featuring 6LACK

„50 Shades" – Boy Epic

„Only You" – Ellie Goulding

„One More Night" – Maroon 5

„I Hate U, I Love U" – Gnash

„Wanted" – Hunter Hayes

1. KAPITOLA

Jules

KDYŽ ČLOVĚK SWAJPNUL NA SEZNAMCE doprava chlápka držícího rybu, nikdy z toho nevzešlo nic dobrého. A když se ten týpek navíc jmenoval Todd, měla mi varovně začít blikat další červená kontrolka.

Měla jsem to tušit, a přece jsem teď seděla sama v Bronze Gearu, nejvyhledávanějším baru v DC, a popíjela příšerně předraženou vodku se sodou poté, co se ten chlap na mě vykašlal.

Přesně tak to bylo.

Vykašlal se na mě Todd mačkající v náruči rybu. Stačilo to k tomu, aby si holka řekla *kašlu na to* a vyhodila šestnáct dolarů za jednu skleničku, ačkoliv ještě neměla práci na plný úvazek.

Proč vlastně tolik mužů na seznamce třímalo v rukou rybu? To si nemohli vybrat něco kreativnějšího, třeba potápění se v kleci mezi žraloky? Byli to taky mořští živočichové – ale ne tak obyčejní a nudní.

Zvláštní, že jsem se teď upnula zrovna na ryby, ale zabránilo mi to v tom, abych se zaobírala dnešním katastrofickým dnem a lepkavými rozpaky, které mi ulpěly na kůži.

Nechat se bez deštníku překvapit náhlým lijákem

v půli cesty do kampusu? Přesně to mě dnes potkalo. (Pětiprocentní pravděpodobnost, že bude dnes pršet, sakra. Měla bych zažalovat tu společnost, která provozuje appku předpovídající počasí.)

Uvínout kvůli problémům s elektřinou na čtyřicet minut v přeplněné soupravě metra, kde to neuvěřitelně páchlo lidským odérem? Přesně to mě dnes potkalo.

Tříhodinové hledání bytu, které vyústilo ve dva puchýře na nohou a žádnou vyhlídku na nové bydlení? Přesně to mě dnes potkalo.

Po takovém pekelném dni jsem měla sto chutí zrušit rande s Toddem. Jenomže už jsem ho předtím odložila dvakrát – jednou kvůli změněnému termínu přednášky, podruhé, když jsem se cítila pod psa – a nechtěla jsem ho znovu nechat na holičkách. Takže jsem to všechno překousla a přišla sem, jen abych se dozvěděla, že se na mě vykašlal.

Vesmír měl zlomyslný smysl pro humor.

Dopila jsem zbytek drinku a zamávala na barmanku. „Můžu zaplatit, prosím?“ Happy hour právě začala, ale já už jsem se nemohla dočkat, až budu doma a schoulím se na gauč se dvěma opravdovými láskami svého života. Netflix a zmrzlina mě ještě nikdy nezklamaly.

„Už je to zaplacené.“

Když mé obočí vystřelilo vzhůru, barmanka pokynula hlavou směrem ke stolu v rohu, u kterého seděla skupinka konzervativně oblečených mladých mužů. Podle outfitu bych je tipovala na konzultanty. Jeden z nich, který měl na sobě kostičkovanou košili a nápadně se podobal Clarku Kentovi, pozvedl svoji sklenku a usmál se na mě. „Malá pozornost od konzultanta Clarka.“

Potlačila jsem smích, taky jsem zvedla skleničku a oplatila mu úsměv. Takže jsem nebyla jediná, kdo si myslel, že vypadá jako Supermanovo alter ego.

„Konzultant Clark mě zachránil před tím, abych byla nucena povečeřet polívku ze sáčku, tak na jeho zdraví!“ zvolala jsem.

Znamenalo to pro mě šestnáct dolarů, které jsem si mohla nechat na účtu, ačkoliv jsem barmance stejně dala spropitné. Sama jsem kdysi pracovala v gastronomii, a z toho důvodu jsem měla ve zvyku dávat přemrštěné dýško. Nikdo nemusel konzistentně jednat s větším množstvím debilů než zaměstnanci ve službách.

Dopila jsem další skleničku, kterou mi objednal Clark, a nespouštěla jsem z něj oči, zatímco on mi uznale přejížděl pohledem po tváři, po vlasech, po těle.

Nevěřila jsem na falešnou skromnost – věděla jsem, že vypadám dobře. A taky jsem věděla, že kdybych si teď přisedla k jejich stolu, mohla bych utišit své pošramocené ego dalšími drinky, komplimenty a možná později i orgasmem nebo dvěma, pokud to konzultant Clark uměl.

Trochu mě to lákalo... ale ne. Byla jsem příliš vyčerpaná na všechny ty tanečky kolem.

Odvrátila jsem se, nicméně ještě jsem stačila zaznamenat záblesk zklamání v jeho tváři. Konzultantu Clarkovi však sloužilo ke cti, že pochopil mé nevyslovené sdělení – *děkuju za drink, ale nemám zájem o nic dalšího.* Nepokoušel se mě přemlouvat a otravovat, což se o většině mužů nedalo říct.

Přehodila jsem si kabelku přes rameno a chystala se sundat kabát z věšáku, když jsem uslyšela ten hluboký, nafoukaný hlas, díky němuž se mi zjezily všechny chloupky na zátylku.

„Ahoj, JR.“

Dvě slova, která stačila k tomu, aby se ve mně spustila reakce: bojuj, nebo uteč. Upřímně řečeno, v tomhle okamžiku to byl Pavlovův reflex. Když jsem uslyšela jeho hlas, můj krevní tlak prudce stoupl.

Pokaždé. Bez výjimky.

Super, dnešní den je čím dál lepší.

Prsty se mi na okamžik sevřely kolem popruhu kabelky, než jsem se je přinutila uvolnit. Nechtěla jsem mu dopřát zadostiučinění tím, že by viděl, jak mě jeho přítomnost irituje.

S tímto vědomím jsem se zhluboka nadechla, nasadila jsem kamenný výraz a pomalu se k němu otočila, abych se vystavila tomu nejvíce nechtěnému pohledu na světě.

Zatracenej Josh Chen.

Sto osmdesát centimetrů vysoký, oblečený do tmavých džínů a bílé košile, která byla vypasovaná *tak akorát*, aby dávala na odiv jeho svaly. Absolutně jsem nepochybovala o tom, že to byl záměr. Pravděpodobně věnoval svému vzhledu více času než já, přičemž o mně se rozhodně nedalo říct, že bych se zanedbávala. Naučný slovník Merriam Webster by měl jeho fotku otisknout vedle výrazu *marnivý*.

A nejhorší na tom bylo, že Josh *doopravdy* vypadal dobře. Tmavé husté vlasy, vysoké lící kosti, vypracované tělo. Všechny ty věci, které mě přitahovaly... Pokud se ovšem nepojily s egem tak velkým, že by potřebovalo svoje vlastní směrovací číslo.

„Nazdárek, Joshy,“ zaspívala jsem, vědoma si toho, jak moc nesnáší tuhle přezdívku. Mohla jsem poděkovat Avě, své nejlepší kamarádce a Joshově sestře, za to, že mi poskytla tuto cennou informaci.

V očích se mu zablesklo podráždění a já jsem se usmála. Dnešní den se konečně začal vylepšovat.

Abych byla spravedlivá, byl to Josh, kdo mi jako první začal říkat JR. Byla to zkratka pro Jessicu Rabbit, postavičku z animovaného filmu *Falešná hra s králikem Rogerem*. Někteří lidé by to možná mohli brát jako kompliment, ale jelikož jsem byla přírodní zrzka s prsama velikosti dvojité D, tahle přezdívka se mi rychle omrzela a on to moc dobře věděl.

„Piješ sama?“ Josh přejel očima obě prázdné barové stoličky vedle mě. Happy hour teprve začínala a nejvyhledávanějšími místy byly boxy se stěnami obloženými dubovým dřevem, ne místa u baru. „Nebo jsi už odradila všechny kolem sebe v akčním rádiu pěti metrů?“

„Zvláštní že zrovna ty mluvíš o tom, jak odradit lidi.“ Podívala jsem se na dívku stojící vedle Joshe. Byla krásná, s hnědými vlasy a hnědýma očima, štíhlé tělo oděné do úchvatných zavínovacích šatů s grafickým vzorem. Škoda že se její dobrý vkus nevztahoval i na muže. „Zdá se, že už ses vyléčil z té syfilidy, když jsi do svého života vtáhl další, nic netušící dívku.“ Moje další slova směřovala k brunetce. „Sice vás neznám, ale i tak vám můžu říct, že rozhodně máte na víc. Věřte mi.“

Měl Josh skutečně syfilidu? Možná. Možná ne. Každopádně šukal s kdekým, takže by mě to vůbec nepřekvapilo. Nedodržela bych ženskou soudržnost, pokud bych tu dívku v zavínovacích šatech nevarovala před *možností* nákazy pohlavní chorobou.

Místo toho, aby se zhrozila, se hlasitě rozesmála. „Díky za varování, ale myslím, že budu v pořádku.“

„Vtípky o pohlavních chorobách. Jak originální.“ Pokud se Joshe dotklo, že jsem ho urážela před jeho přítelkyní, nedal to najevo. „Doufám, že tvoje argumenty budou časem kreativnější, jinak budeš zažívat

v právnickém světě těžký časy. Za předpokladu, že se dostaneš do advokátní komory, pochopitelně.“

Jeho ústa se zkřivila do úsměvu, čímž se mu na levé tváři udělal malý dolíček.

Potlačila jsem zavrčení. Ten dolíček jsem *nesnášela*. Z nějakého důvodu jsem byla popuzená pokaždé, když se objevil, a nejradši bych mu do něj zabodla nůž.

„O mě si nemusíš dělat starosti,“ řekla jsem chladně a ovládla své násilnické myšlenky. Josh ve mně vždyc-ky probouzel to nejhorší. „Radši doufej, že tě nikdo nezažaluje za zanedbání lékařské péče, Joshy. Protože já bych byla první, kdo by nabídnul své služby té druhé straně.“

Mohla jsem se přetrhnout, abych se dostala na právnickou fakultu na Thayeru a následně získala místo v prestižní advokátní kanceláři Silver & Klein, kde jsem byla loni v létě na stáži. Nehodlala jsem se vzdát svých snů o tom, že se stanu právničkou, když už jsem byla tak blízko svému snu.

Ani náhodou.

Chystala jsem se složit advokátní zkoušky a Joshovy řeči mi byly ukradené.

„Velký slova na někoho, kdo ještě ani nedostudoval.“ Josh se opřel předloktím o barový pult a nasadil otrávený výraz. Vypadal jako model pózující pro pán-ský měsíčník *Gentlemen's Quaterly*. Než jsem stačila vypálit další repliku, změnil téma. „Na večírek sama se sebou jsi až moc vyparáděná.“

Jeho pohled přešel z mých kudrnatých vlasů na nalíčený obličej, než se zastavil na zlatém přívěsku, který mi spočíval ve výstřihu.

Moje tělo ztuhlo. Na rozdíl od konzultanta Clarka se mi Joshův pohled zářval hluboko pod kůži. Jako by se můj náhrdelník pod jeho zrakem rozžhavl a mě-

la jsem co dělat, abych si ho nestrhla a nemrskla mu s ním do toho jeho samolibého obličej.

A přesto jsem z nějakého důvodu zůstala potichu, zatímco on na mě pořád zíral. Nebyl to ani tak chlípný pohled, jako spíš hodnotící, jako by ve své mysli dával dohromady všechny kousky skládačky a skládal je do mozaiky.

Joshův pohled se stočil k zeleným kašmírovým šatům, které mi obepínaly tělo, přešel přes mé nohy v černých punčochách a zastavil se u černých kozaček na vysokých podpatcích, než znovu zvedl zrak a podíval se do mých oříškových očí. Úsměv se vytratil, jeho výraz byl teď nečitelný.

Na chvíli se mezi námi rozhostilo napjaté ticho, než znovu promluvil. „Jsi oblečená na opravdický rande.“ Jeho postoj zůstal uvolněný, ovšem v očích se mu objevily temné nože, které čekaly jenom na to, aby se mohly zaříznout do mých rozpaků. „A právě jsi byla na odchodu, jenže je teprve půl šesté.“

Zvedla jsem bradu, i když mě z rozpaků začala svědit kůže po celém těle. Josh byl všechno možné – nesnesitelný a namyšlený, přímo zplozenec Satana – ale rozhodně nebyl hloupý. A byl to poslední člověk na světě, kterému bych se chtěla svěřovat, že mi dal někdo košem.

Nikdy by na to nezapomněl a neustále by mi to připomínal.

„Neříkej mi, že se neukázal.“ V jeho hlase zazněl zvláštní tón.

Začala jsem se potit. Panebože, proč jsem si oblékla kašmírové šaty? V těch debilních šatech jsem se úplně pekla. „O můj milostný život se nestarej. Radši by ses měl věnovat své partnerce.“

Josh se na tu dívku v zavinovacích šatech ani nepodíval od té doby, co sem přišli, avšak nezdálo se, že

by jí to vadilo. Byla příliš zaneprázdněná povídáním a smíchem s barmankou.

„Ujišťuju tě, že ze všech věcí, který mě zajímají, není starost o tvůj milostnej život ani v prvních pěti tisících na seznamu,“ odsekl. Přesto na mě nepřestával zírat a v očích měl výraz, který jsem nedokázala rozluštit.

Z nějakého důvodu se mi sevřel žaludek.

„Fajn.“ To byla chabá replika, ale můj mozek nefungoval správně. Přičítala jsem to vyčerpání. Nebo alkoholu. Nebo milionu dalších věcí, které neměly nic společného s mužem, jenž stál přede mnou.

Popadla jsem kabát a sklouzla ze židličky s úmyslem projít kolem něj bez dalších slov.

Naneštěstí jsem špatně odhadla vzdálenost mezi špruší na stoličce a podlahou. Uklouzla mi noha a z hrdla se mi vydralo zasténání, zatímco se moje tělo nebezpečně naklonilo dozadu. Od pádu na zadek mě dělil jenom zlomek vteřiny, když vtom vystřelila ruka, uchopila mě za zápěstí a vytáhla mě zpátky.

Oba s Joshem jsme ztuhli a naše oči se upřely na místo, kde se jeho ruka dotýkala mého zápěstí. Nemohla jsem si vzpomenout, kdy jsme se naposledy dobrovolně dotkli jeden druhého. Možná před třemi lety, když mě během večírku strčil do bazénu, úplně oblečenou, a já jsem mu to oplatila tím, že jsem ho „nedopatřením“ udeřila loktem do rozkroku.

Vzpomínka na to, jak se svíjel bolestí, mi stále dokázala poskytnout útěchu v těžkých časech, ale na to jsem teď nemyslela.

Místo toho jsem se soustředila na to, jak znepokojivě blízko byl – tak blízko, že jsem cítila jeho kolínskou, která byla příjemně citrusová, a ne plná ohně a síry, jak bych očekávala.

V těle se mi rozproudil adrenalin z mého skoro pádu a zrychlil mi tep na nezdravou úroveň.

„Už mě můžeš pustit.“ Přinutila jsem se dostat svůj dech pod kontrolu, navzdory dusivému horku. „Než mi z tvého doteku naskočí kopřivka.“

Josh mi na milisekundu sevřel ruku, než ji pustil, jako by to byl horký brambor. Z jeho dosud nečitelného výrazu se stal podrážděný. „Jsem rád, že sis nepřerazila hřbet, JR.“

„Nedramatizuj to, *Joshy*. Nespadla bych.“

„Jasně. Bože chraň, aby z tvých úst vyšla slova *děkuju*.“ Začal se vyžívat v sarkasmu. „Ty jsi taková osina v zadku, uvědomuješ si to?“

„Lepší než být takovej blb, jako jsi ty. Tečka.“

Všichni ostatní se podívali na Joshe a viděli v něm pohledného, okouzujícího doktora. Já jsem se na něj podívala a viděla jsem přehnaně kritického, samolibého blbce.

Můžeš si najít jiný kamarádky, Avo. Tohle není hodná holka. Nikoho takovýho ve svém životě nepotřebuješ.

Tváře mi zčervenaly. Bylo to už sedm let, co jsem zaslechla, jak se Josh s Avou baví o mně, a ta vzpomínka stále bolela. Ne že bych jim někdy řekla, že jsem je slyšela. Ava by se kvůli tomu cítila špatně a Josh si nezasloužil vědět, jak moc mě jeho slova zranila.

Nebyl první člověk, který si myslel, že nejsem dost dobrá. Ale byl první, kdo se kvůli tomu pokusil zničit jedno z mých rodičích se přátelství.

Blýskla jsem po něm křečovitým úsměvem. „A teď mě prosím omluv. Překročila jsem limit svojí denní tolerance ve tvé společnosti.“ Navlékla jsem si kabát a rukavice a upravila si kabelku. „Vyříd' své přítelkyni, že ji upřímně lituju.“

Než stačil zareagovat, protlačila jsem se kolem něj a přidala do kroku, až jsem se ocitla v chladném březnovém vzduchu. Teprve pak jsem se trochu uvolnila, ačkoli můj tep si stále zachovával zběsilou rychlost.

Ze všech lidí, na které jsem mohla v baru narazit, jsem musela natrefit právě na Joshe Chena. Mohl být tenhle den ještě horší?

Už jsem si živě dokázala představit, jak se mi bude posmívat, až ho uvidím příště.

Pamatuješ, jak jsi v tom baru zůstala na ocet, JR?

Pamatuješ, jak jsi hodinu seděla sama na baru jako nějaká chudinka?

Pamatuješ, jak ses celá vyparádila a namalovala kvůli tomu týpkovi jménem Todd, kterej se vůbec neukázal?

No dobře, jeho jméno neznal, ale nic bych nedala za to, že si ho zjistí.

Vrazila jsem si ruce hlouběji do kapes a zahrnula za roh, abych se od toho Satanova zplozence dostala co možná nejdál.

Bar Bronz Gear se nacházel na rušné ulici plné restaurací, kde se ve vzduchu vznášela hudba a lidi se smáli venku na chodníku dokonce i v zimě. Ulice jen o kousek dál, po které jsem teď kráčela, byla až děsivě tichá. Obě strany lemovaly zavřené obchody a z prasklin na chodníku vyrůstaly husté trsy plev. Slunce ještě úplně nezapadlo, ale prodlužující se stíny dodávaly okolí zlověstnou atmosféru.

Instinktivně jsem zrychlila, protože jsem měla plnou hlavu nejen výměny názorů s Joshem, ale také desítky dalších věcí, které jsem měla na seznamu úkolů. Když jsem byla sama, starosti a obavy otravovaly můj mozek jako děti dožadující se pozornosti rodičů.

Promoce, příprava, možná bych měla Toddovi vyhubovat přes esemesky (ne, to nestálo za tu námahu),

další hledání bytu na internetu, Avina narozeninová oslava tento víkend...

Počkat. Narozeniny. Březen.

Musela jsem se zastavit.

Panebože.

Kromě Avy jsem znala ještě někoho dalšího, kdo měl narozeniny na začátku března, ale...

Třesoucí se rukou jsem vylovila z kapsy telefon, a když jsem uviděla datum, žaludek se mi prudce sevřel. *Druhého března.*

Dnes měla narozeniny. Úplně jsem na to zapomněla.

Žaludek se mi sevřel pocitem viny. Jako každý rok jsem přemýšlela, jestli jí mám zavolat. Nikdy jsem to neudělala, ale... *letos by to mohlo být jiné.*

To jsem si říkala každý rok.

Neměla bych se cítit provinile. Ona mi na moje narozeniny nikdy nezavolala. Ani na Vánoce. Ani na žádný jiný svátek. Adeline jsem neviděla a nemluvila s ní už sedm let.

Zavolej. Nevolej. Zavolej. Nevolej.

Stiskla jsem spodní ret mezi zuby.

Dnes slavila pětáctýřicáté narozeniny. To je velká událost, ne? Dost velká na to, aby jí její dcera popřála *všechno nejlepší*... Kdyby o to ovšem stála.

Byla jsem tak zaneprázdněná rozjímáním, že jsem si ani nevšimla, že se ke mně někdo blíží, dokud se mi k zádům nepřitiskla tvrdá hlaveň zbraně a chraplavý hlas nevyštěkl: „Naval telefon a peněženku! Dělej!“

Srdce se mi rozbušilo a mobil mi málem vypadl z ruky. Nohy mi ztuhly, nemohla jsem se ani hnout.

To si ze mě děláte prdel.

Nikdy se neptejte vesmíru na otázky, na které nechcete znát odpověď, protože se klidně může stát, že váš den bude ještě mnohem horší.

2. KAPITOLA

Josh

„NEŘÍKEJ TO.“ OTEVŘEL JSEM SI PIVO a ignoroval Clařin pobavený výraz. Hezká barmanka, se kterou flirtovala, odešla, aby se postarala o další hosty, a Clara mě od té doby pozorovala s vědoucím úsměvem.

„Dobře. Nebudu.“ Clara zkřížila nohy a decentně se napila svého nápoje.

Pracovala jako zdravotní sestra na pohotovosti Thayerovy univerzitní nemocnice, kde jsem třetím rokem působil jako lékař specializující se na urgentní medicínu, takže se naše cesty často křížily. Přátelili jsme se už od mého nástupu do nemocnice, protože nás pojila společná láska k akčním sportům a laciným filmům z devadesátých let. Nebylo v tom nic sexuálního, v tomhle směru o mě Clara neměla zájem, ani o žádného jiného příslušníka mužského pohlaví.

Clara tedy rozhodně nebyla moje partnerka, alespoň ne v romantickém smyslu, ale nesnažil jsem se Jules její domněnku vyvrátit. Do mého osobního života jí vůbec nic nebylo.

„Fajn.“ Zachytil jsem pohled hezké blondýnky z druhého konce baru a koketně se na ni usmál. Oplatila mi to sugestivním úsměvem.

Tohle jsem dnes večer potřeboval. Alkohol, dívat se s Clarou na basketbalový zápas Washington Wizards a neškodně si zaflirtovat. Cokoliv, co by odvedlo mé myšlenky od dopisu, který na mě čekal doma.

Oprava: od dopisů. Množné číslo.

24. prosince. 16. ledna. 20. února. 2. března. Pamatoval jsem si data všech posledních dopisů od Michaela.

Pravidelně každý měsíc jsem jeden dostával a nenáviděl jsem sám sebe za to, že jsem je nevyhodil hned, jak jsem je uviděl.

Zhluboka jsem se napil piva a snažil se zapomenout na velkou hromadu neotevřené pošty, která se kupila v zásuvce mého psacího stolu. Bylo to mé druhé pivo během necelých deseti minut, ale kašlu na to, měl jsem za sebou dlouhý den v práci. Potřeboval jsem se odreagovat.

„Odkakživa se mi líbily zrzky,“ řekla Clara a vtáhla mě zpátky do konverzace, kterou jsem nechtěl vést. „Možná proto, že jsem vyrostla na *Malé mořské víle*. Byla to moje nejoblíbenější disneyovka.“

Když uslyšela můj útrpný povzdech, ústa se jí zkroutila do úsměvu.

„Tvůj nedostatek důvtipu je ohromující.“

„Těší mě, že mám alespoň jednu vlastnost, která je ohromující.“

Clara se začala usmívat ještě víc. „Tak kdo to byl?“

Nemělo smysl snažit se vyhnout její otázce. Jakmile jednou vyčmuchala něco, co považovala za šťavnaté sousto, zakousla se do toho s větší vehemencí než pitbul do kosti.

„Nejlepší kamarádka mé sestry a osina v zadku.“ Cítil jsem napětí v ramenou při pomýšlení na své dnešní setkání s Jules.

Bylo jí podobné, že byla nedůtklivá, i když jsem se jí snažil pomoci. Zapomeňte na olivovou ratolest. Měl bych jí věnovat kytici bodláků a doufat, že se o ně popíchá.

Pokaždé, když jsem se k ní snažil být milý – což, abych byl spravedlivý, nebylo moc často – mi připomněla, proč z nás dvou nikdy nebudou kamarádi. Oba jsme byli příliš tvrdohlaví, naše povahy byly příliš podobné. Bylo to jako oheň proti ohni.

Bohužel, Jules a moje sestra Ava byly nerozlučné od té doby, co spolu začaly bydlet v prvním ročníku na vysoké škole, což znamenalo, že se Jules vyskytovala v mém životě bez ohledu na to, jak moc jsme si navzájem lezli na nervy.

Netušil jsem, co jí na mně vadí, ale věděl jsem, že má sklony dostávat Avu do problémů.

Za těch sedm let, co se znaly, jsem Avu viděl na jedné akci zhulenou z Julesiných marihuanových koláčků. Málem se tenkrát svlékla do naha. Utěšoval jsem ji, když si na oslavě Julesiných dvacátých narozenin v opilosti obarvila vlasy zářivě oranžovou barvou. A zachraňoval jsem je v Bumfucku v Marylandu poté, co Jules dostala geniální nápad připojit se k nějakým cizím chlápům, které potkaly v baru. Cestou se jim porouchalo auto a naštěstí se ukázalo, že ti týpci byli neškodní, ale i tak. Mohlo to dopadnout daleko hůř.

A to jsem vyjmenoval jen některé z nejpozoruhodnějších momentů. Byly tisíce dalších případů, kdy Jules přesvědčila mou sestru k bláznivým kouskům.

Ava byla dospělá a schopná dělat vlastní rozhodnutí, ale taky byla zatraceně důvěřivá. Mým úkolem staršího bratra bylo chránit ji, obzvlášť poté, co zemřela naše máma a vyšlo najevo, že náš otec je podělanej psychopat.

A já jsem absolutně nepochyboval o tom, že Jules na ni měla špatný vliv. Tečka.

Clařiny koutky úst se stočily nahoru. „Má ta osina v zadku nějaké jméno?“

Znovu jsem se napil piva, než jsem odměřeně odpovídal. „Jules.“

„Hmm. Jules je moc hezká.“

„Většina krvežíznivých upírek vypadá hezky. To proto, aby člověka mohly snadněji nalákat a zaháčkovat.“ Do hlasu se mi vkradl vztek.

Jistě, Jules byla krásná, ale to byly jedovaté rostliny a chobotnice taky. Za pěkným zevnějškem se skrýval smrtící jed, v Julesině případě v podobě jedovatého jazyka.

Většinu mužů oslepily všechny ty křivky a velké oříškové oči, ale mě ne. Byl jsem až moc chytrý na to, abych se nechal lapit do její pasti. A ti chudáci, kterým zlomila srdce na Thayerově univerzitě, byli dalším důkazem toho, že se od ní v zájmu svého duševního zdraví mám držet co nejdál.

„Ještě nikdy jsem tě neviděla tak rozčileného kvůli nějaké ženě.“ Clařin výraz byl teď trochu samolibý. „Jen počkej, až to řeknu ostatním sestrám.“

Ježíši.

Naše sesterna byla neuvěřitelná drbárna. Jakmile se něco dostalo k uším našich ošetřovatelek, šířilo se to nemocnicí jako požár.

„Nebyl jsem rozčilený. A nevím, co bys chtěla slyšet. Nestojí to za řeč.“ Utnul jsem to dřív, než mohla naléhat dál. Neměl jsem chuť probírat Jules Ambroseovou ani o vteřinu déle, než bylo nutné. „Ale jestli chceš slyšet doopravdy zajímavý novinky, tak ti něco povím: konečně jsem se rozhodl, kam pojedu na dovolenou.“

Obrátila oči v sloup. „To není ani zdaleka tak zajímavý jako tvůj milostnej život. Polovina sester je do tebe zamilovaná. Což nechápu.“

„Co na tom nechápeš? Jsem skvělá partie.“

Nebyla to arogance, pokud to byla pravda. Ale nikdy bych si nic nezačal s nikým z nemocnice. Co je v domě, není pro mě.

„A navíc jsi skromnej.“ Clara konečně vzdala snahu vytáhnout ze mě další informace o Jules a přistoupila na změnu tématu. „Dobře, tak kam se chystáš na dovolenou?“

Tentokrát byl můj úsměv upřímný. „Na Nový Zéland.“

Rozhodoval jsem se mezi Novým Zélandem kvůli bungee jumpingu a Jihoafrickou republikou kvůli potápění v kleci se žraloky, ale nakonec vyhrál Nový Zéland. Včera večer jsem si koupil letenky.

Lékaři měli obecně našlapaný pracovní rozvrh, ale ti z nás, kteří byli na urgentní medicíně, to měli o něco lepší než například chirurgové. Pracoval jsem v kombinaci osmihodinových a dvanáctihodinových směn s jedním nařízeným dnem volna každých šest dní a čtyřmi úseky pětidenního volna ročně. Výměnou za to jsme během našich směn museli pracovat nepřetržitě, ale to mi nevadilo. Když bylo v mém životě rušno, bylo to dobré. Zaneprázdněnost mě zbavovala myšlenek na jiné věci.

Na svou první letošní dovolenou jsem však byl nesmírně natěšený. Týdenní jarní volno jsem měl schválené a už jsem se nemohl dočkat svého pobytu na Novém Zélandu: svěží modrá obloha, zasněžené vrcholky hor, pocit beztlíže z volného pádu a adrenalin, který mi koloval v žilách, kdykoli jsem si dopřál jeden ze svých oblíbených extrémních sportů.

„Zmlkni,“ zasténala Clara. „Já ti tak závidím! Jaký túry se chystáš podniknout?“

Udělal jsem si rozsáhlý průzkum nejlepších túr v zemi a zasvěcoval jsem ji do svých plánů, dokud se nevrátila barmanka. Jelikož jsem jim nechtěl dělat křena, soustředil jsem se na svůj drink a na basketbalový zápas Wizzardů proti Raptorům v televizi.

Právě jsem si chtěl objednat další pivo, když mě vyrušil jemný ženský hlas.

„Je tady volno?“

Otočil jsem se a uviděl tu roztomilou blondýnku, se kterou jsem předtím navázal oční kontakt. Nezaznamenal jsem, že opustila své místo u baru, ale teď stála tak blízko, že jsem viděl drobné pihy na jejím nose.

Ze zvyku jsem se líně usmál, což způsobilo, že blondýnka zčervenala. „Jen pro tebe.“

Všechny ty balicí tanečky se mi natolik dostaly pod kůži, že jsem se skoro ani nemusel snažit. Všechno to bylo automatické. Koupit jí drink, zeptat se jí na něco o ní, pozorně naslouchat – nebo se tak alespoň tvářit – s občasným přikývnutím a vhodným komentářem, nenápadně se otřít svojí rukou o její, abych navázal fyzický kontakt.

Dřív to bylo vzrušující, ale teď jsem to dělal, protože... No, vlastně jsem už ani nevěděl, proč to dělám. Nejspíš proto, že jsem to tak dělal vždycky.

„... chci být veterinářkou...“

Znovu jsem přikývl a snažil jsem se nezívat. Co to se mnou sakra bylo?

Robin, ta blondýnka, byla sexy a evidentně měla zájem navázat vztah a odebrat se někam do soukromí, pokud jsem mohl soudit podle její ruky na svém stehně. Její vyprávění o dětských dobrodružstvích v koňském sedle nebylo zrovna strhující, ale většinou se mi

dařilo najít v každém rozhovoru alespoň jednu zajímavou drobnost.

Možná to bylo mnou. V posledních dnech byla nuda mým stálým společníkem a já jsem nevěděl, jak se té mrchy zbavit.

Večírky, na které jsem chodil, byly pořád stejné. Moje známosti na jednu noc začaly být neuspokojivé. Ženy, s nimiž jsem se stýkal, mi připadaly nudné. Jediný čas, kdy jsem něco cítil, byly moje služby na pohotovosti.

Podíval jsem se na Claru. Stále flirtovala s barmankou, která ignorovala zákazníky a zírala na Claru s okouzleným výrazem v očích.

„... nemůžu se rozhodnout, jestli chci pomeraniana nebo čivavu...“, brebentila Robin.

„Pomeranian zní dobře.“ Naoko jsem se podíval na hodinky, než jsem řekl: „Hele, moc se ti omlouvám, ale slíbil jsem bratrancovi, že ho vyzvednu na letišti.“ Nebyla to ta nejlepší výmluva, jenže nic jiného mě v tu chvíli nenapadlo.

Robinina tvář posmutněla. „Aha, chápu. Možná bychom se mohli někdy sejít.“ Načmárala mi na ubrousek své telefonní číslo a strčila mi ho do ruky. „Zavolej mi.“

Odpověděl jsem nezávazným úsměvem. Nerad jsem sliboval něco, co jsem nemohl splnit.

Hezky se bav, zamumlal jsem na odchodu směrem ke Claře. Potřásla hlavou a věnovala mi úsměv, než přesunula pozornost zpátky k barmance.

Tohle byl můj nejkratší pobyt v baru za poslední dobu. Nebyl jsem naštvaný kvůli tomu, jak tenhle večer dopadl. S Clarou jsme občas spolu zašli na drink a rozdělili jsme se, když jsme potkali někoho zajímavého, takže v tom nebyl problém... Ovšem teď jsem musel vymyslet, co s načatým večerem.

Bylo moc brzy a já se ještě nechtěl vrátit domů. Taky jsem nechtěl jít do žádného z dalších barů na ulici, pro případ, že by se tam později objevila Robin.

Kašlu na to. Dodívám se na zápas v nějakém baru poblíž svýho bytu. Pivo a televize byly pivo a televize, ať už se nacházely kdekoliv. Doufal jsem, že metro pojede načas, abych nezmeškal zbytek zápasu.

Zabočil jsem za roh do klidné ulice vedoucí ke stanici metra. Došel jsem asi do poloviny cesty, když jsem zahlédl záblesk rudých vlasů a povědomý purpurový kabát v průchodu vedle zavřeného obchodu s obuví.

Zpomalil jsem krok. Co tady *sakra* Jules ještě dělala? Odešla dobrých dvacet minut přede mnou.

A pak jsem si všiml kovového odlesku v její ruce. Pistole – namířené přímo na zarostlého vousatého muže před ní.

„Co to má kurva znamenat?!“ Moje slova se rozlehla prázdnou ulicí a odrážela se od výloh zavřených obchodů.

Možná jsem za barem usnul a vstoupil do noční můry, protože scéna před mýma očima nedávala žádný smysl.

Kde *sakra* Jules vzala *zbraň*?

Jules změnila pozici tak, aby se na mě mohla podívat, ale zároveň nespouštěla oči z toho muže. Na jeho urovaných hnědých vlasech seděla ošuntělá čepice a na jeho hubeném těle visel černý kabát, který byl přinejmenším o dvě čísla větší.

„Pokusil se mě přepadnout,“ řekla věčně.

Chlápek v hučce se na ni našťavaně podíval, ale byl dost chytrý na to, aby držel jazyk za zuby.

Promnul jsem si spánky a doufal, že se mi to jenom zdá a že se brzy proberu. Bohužel se nic takového ne-

stalo, pořád jsem byl na stejném místě. „Předpokládám, že je to jeho zbraň?“

Vlastně mě ani moc nepřekvapilo, že Jules vyhrála nad tím rádoby lupičem. Měl jsem za to, že kdyby ji někdo unesl, únosci by ji nejspíš do hodiny raději vrátili zpátky.

„Ano, Sherlocku.“ Jules pořád svírala v ruce zbraň. „Zavolala jsem na policii. Jsou na cestě.“

Jako na zavanou prořízlo vzduch kvílení sirén.

Týpek v hučce ztuhl a oči mu v divoké panice těkaly kolem.

„Ani na to nemysli,“ varovala ho Jules. „Nebo budu střílet. Já neblafuju.“

„Ona to udělá,“ oznámil jsem mu. „Jednou jsem ji viděl, jak střelila chlápka pistolí do zadku, protože jí ukradl pytlík chipsů.“ Ztišil jsem hlas do spikleneckého šepotu. „Když se naštvě, není s ní žádná legrace.“

Celá situace byla už tak dost absurdní. Mohl jsem tomu klidně ještě pomoci.

Jak už jsem řekl, nudil jsem se.

Jules při mé fabulaci cukla ústa, než se její výraz znovu ustálil v přísném zamračení.

Týpek vykulil oči. „To myslíš vážně?“ Očima začal rychle těkat mezi námi, jako by sledoval ping-pong. „Odkud se vy dva znáte? Pícháte spolu?“

Jules i já jsme se svorně zhrozili.

Bud' nám položil takovou hloupou, nemístnou otázku, aby nás rozptýlil, nebo mě chtěl donutit zvracet. Pokud měl na mysli to druhé, málem se mu to povedlo. Žaludek se mi zvedl jako míchačka na cement na plný výkon.

„To bych nikdy neudělala. Podívej se na něj.“ Jules na mě ukázala volnou rukou. „Nikdy bych se ho ani nedotkla.“

Chlápek na mě přimhouřil oči. „Co je s ním špatně?“ „Nenechal bych tě na sebe sáhnout, ani kdybys mi nabídla, že zaplatíš všechny moje půjčky na studium medicíny,“ zavrčel jsem.

I kdyby byla Jules Ambroseová poslední ženou na světě, nestál bych o ni. Byla to jediná osoba, se kterou bych se nikdy nevyspal. Prostě nikdy.

Ignorovala mě. „Slyšel jsi někdy to pořekadlo, že čím větší ego, tím menší penis?“ zeptala se ho. „Tak to platí i pro něj.“

„Aha. To je na nic.“ Soucitně se na mě podíval. „To je mi líto, kámo.“

Na spánku mi začala pulzovat žíla. Otevřel jsem ústa, abych ji informoval, že bych se radši dobrovolně vykoupal v bělidle, než abych ji pustil ke svému penisu, ale vyrušilo mě bouchnutí dveří od auta.

Vystoupil z něj policista velikosti Hulka s vytasenou pistolí. „Ani hnout! Odhod'te zbraň.“

Zasténal jsem a málem jsem se chytl za hlavu, než jsem se vzpamatoval.

Do hajzlu.

Měl jsem včas zmizet.

Ted' už *rozhodně* nestihnu konec zápasu.

3. KAPITOLA

Josh

PO PĚTAČTYŘICETI MINUTÁCH a pětáctýřiceti otázkách nás poldové konečně pustili.

Týpka v hučce vzali do vazby a my dva s Jules jsme mlčky kráčeli ke stanici metra ve vedlejší ulici. Většina lidí by se po pokusu o přepadení zhroutila, ale ona se chovala, jako by šla z nákupu.

Já jsem nebyl tak v klidu. Nejen že jsem promarnil hodinu tím, že mě vyslýchala policie, ale navíc jsem přišel o zbytek zápasu.

„Můžeš mi říct, proč pokaždý, když se dostanu do potíží, jsi do toho nějakým způsobem zapletená ty?“ procedil jsem skrz zuby, když se na obzoru objevil vchod do metra.

„Nemůžu za to, že ses rozhodl jít po téhle ulici a že ses rozhodl podívat na zábavné intermezzo, místo abys pokračoval v cestě,“ opáčila Jules. „Měla jsem to pod kontrolou,“ dodala.

Odfrkl jsem si, zatímco mi boty bušily ve zběsilem rytmu po schodech do metra. Mohl jsem sjet dolů po eskalátoru, ale potřeboval jsem si vybit vztek. Jules to nejspíš musela cítit stejně, protože šla vedle mě, což mě ještě víc štvalo.

„Zábavné intermezzo? Proboha, kdo takhle mluví? A nebylo na tom vůbec nic zábavného!“ Došel jsem k turniketům a vytáhl peněženku. „Škoda že tě policajti taky nevzali do vazby. Jsi hrozbou pro společnost.“

„Říká kdo? Ty?“ Pohrdavě mě sjela pohledem.

„Ano.“ Věnoval jsem jí chladný úsměv. „Já a podle mě každej člověk, kterej měl tu smůlu, že na tebe narazil.“

Byla to hrozná slova, ale po dlouhé směně v nemocnici, se starostmi ohledně dopisů a se svou celkovou existenciální krizí jsem nějak neměl náladu na vlídnost.

„Bože. Ty jsi...“ Jules přirazila svoji kartu do metra ke čtečce se zbytečně velkou silou. „... hroznej.“

Prošel jsem turniketem za ní. „Děsí mě, že nemáš pud sebezáchovy. Normální člověk se zdravým rozumem by dal lupičům, co chtějí.“ Čím víc jsem o tom přemýšlel, tím víc mě její jednání mátlo a rozčilovalo. „Co kdyby se ti ho nepodařilo odzbrojit? Co kdyby měl u sebe další zbraň, o který jsi nevěděla? Mohla jsi bejt kurva *mrtvá*!“

Jules zrudla v obličeji. „*Přestaň* na mě křičet. Nejsi můj otec.“

„Já nekřičím!“

Zastavili jsme se pod tabulí s jízdním řádem, která oznamovala příjezd dalšího vlaku za osm minut. Stanice byla prázdná, až na mladý pár, který se líbal na jedné z laviček, a byznysmena v obleku na vzdáleném konci nástupiště. Bylo tam dost ticho na to, abych slyšel, jak mi v uších zběsile hučí krev.

Hleděli jsme na sebe a hrudníky se nám vzdouvaly emocemi. Měl jsem chuť s ní zatřást za to, že byla tak hloupá a vystavila svůj život takovému nebezpečí jenom kvůli podělanému telefonu a peněžence.

To, že jsem ji neměl rád, neznamenal, že jsem si přál, aby byla mrtvá.

Aspoň ne pořád.

Očekával jsem další uštěpačnou repliku, Jules se však odvrátila a mlčela.

Bylo to naprosto nečekané a zatraceně mě to znervožňovalo. Nepamatoval jsem si, kdy mi naposledy dovolila mít poslední slovo.

Prudce jsem vydechl nosem a přinutil se zklidnit, abych mohl jasně přemýšlet o celé situaci.

Bez ohledu na to, co jsem k ní cítil, byla Jules Avina kamarádka a právě přežila pokus o ozbrojené přepadení. Pokud nebyla robot, nemohlo ji to nezasáhnout, ačkoliv se tak tvářila.

Koutkem oka jsem ji pozoroval, sledoval jsem její pevně sevřenou čelist a rovná záda. Její výraz byl prázdný – až moc prázdný.

Můj hněv pomalu vychladl, promnul jsem si obličej, vnitřně rozpolcený. Já a Jules jsme vždycky byli na nože, nedokázal jsem ji utěšovat. Neříkali jsme si ani *na zdraví*, když ten druhý kýchl. Jenže...

Zatraceně.

„Jsi v pořádku?“ zeptal jsem se nevrle. Nemohl jsem se nezeptat, když před chvílí málem přišla o život, bez ohledu na to, že jsem ji neměl rád. Bylo by to proti všemu, čemu jsem jako lékař a člověk věřil.

„V pohodě.“ Jules si zastrčila pramen vlasů za ucho a její hlas byl bezvýrazný, ale zaznamenal jsem, že se jí lehce třese ruka.

Přívaly adrenalinu byly zvláštní věc. Člověk byl díky nim silnější, soustředěnější. Cítil se pak nepřemožitelný. Ale jakmile jste se zřítili z výšin euforie zpátky na zem, museli jste se vypořádat s následky – třesoucíma se rukama, zesláblýma nohama, starostmi, které jste na krátký okamžik zažehnali, jen aby se k vám pak vrátily v jedné obrovské záplavě.

Vsadil bych svůj poslední dolar na to, že Jules právě procitla z rauše.

„Nejsi zraněná?“

„Ne. Sebrala jsem mu tu zbraň dřív, než stačil cokoliv udělat.“ Jules zírala přímo před sebe, s takovou intenzitou, že jsem napůl očekával, že vypálí díru do zdi.

„Netušil jsem, že se v tobě skrývá supervoják.“ Pokusil jsem se odlehčit atmosféru, i když jsem byl zatraceně zvědavý, jak se to vlastně stalo. S policií jsme mluvili odděleně, takže jsem ji neslyšel popisovat, jak toho týpka v hučce odzbrojila.

„Člověk nemusí být supervoják, aby někoho odzbrojil.“ Nakrčila nos. *Konečně.* Znamka normálnosti. „Když jsem byla mladší, chodila jsem na kurzy sebeobran. Naučili mě tam, jak si poradit s ozbrojeným lupičem.“

Páni. Netipoval bych ji na někoho, kdo navštěvoval kurzy sebeobran.

Souprava metra vjela do stanice dřív, než jsem stačil zareagovat. Když jsme nastoupili, všechna sedadla byla obsazená, protože zastávka před naší byla jednou z nejfrekventovanějších. A tak jsme stáli s rameny přitisknutými k sobě u dveří, dokud jsme nedorazili do Hazelburgu, předměstí Marylandu, kde se nacházel kampus Thayerovy univerzity.

S Jules jsme bývali sousedé, když bydlela s mojí sestrou Avou. Ale Ava se mezitím přestěhovala do centra a já jsem si pronajal nový dům. V tom starém bylo příliš mnoho nechtěných vzpomínek.

Nicméně Hazelburg je malé městečko, takže můj a Julesin dům byly od sebe vzdálené jen asi dvacet minut chůze.

Když jsme vyšli z metra, bezděčně jsme pokračovali vedle sebe.

„Neříkej Avě ani nikomu jinému, co se stalo,“ požádala Jules, když jsme došli na roh, kde jsme se museli rozdělit – ona doleva, já doprava. „Nechci, aby si dělala starosti.“

„Slibuju.“ Měla pravdu. Ava by si dělala starosti, a nemělo smysl rozčilovat ji kvůli něčemu, co už se stalo. „Určitě jsi v pořádku?“

Málem jsem se nabídl, že ji doprovodím domů, ale to by mohlo být příliš. Už jsme se dostali na hranici vzájemné zdvořilosti, o čemž svědčila další slova, která vypustila z úst.

„Ano.“ Přejela si palcem a ukazováčkem po rukávu kabátu, její výraz byl roztěkaný. „Ať v sobotu nepříjdeš pozdě na Avinu oslavu. Nemohla jsem si nevšimnout, že dochvilnost není jednou z tvých několika málo ctností, ale je důležitý, abys tam dorazil včas.“

Má empatie se přetransformovala v závan rozmrzelosti. „Přijdu včas,“ procedil jsem skrz zaťaté zuby. „O mě si nedělej starosti.“

Obrátil jsem se k odchodu, než stačila odpovědět, ani jsem se neobtěžoval rozloučit. Jules to zase musela zkazit. Jako vždycky.

Možná byla pichlavost jejím obranným mechanismem, ale to mě nezajímalo. Nebyl jsem tu od toho, abych se na to pokoušel přijít, jako v jedné z těch zatracených romantických knížek, které Ava tak zbožňovala.

Pokud chtěla být Jules nesnesitelná, měl jsem plné právo chránit se před utrpením tím, že se nebudu vyskytovat v její blízkosti.

Vítr mě štípal do tváří a kvílel mezi stromy, čímž ještě více vynikla skutečnost, jak jsou zdejší ulice tiiché a klidné. Hazelburg byl jedním z nejbezpečnějších měst ve Spojených státech, nicméně...

Myslel jsem na to, jak se Jules třásla ruka, když jsme čekali na metro. Na napětí v jejích ramenou. Na to, jak byla její plet' bledá.

Moje svižná chůze se zpomalila do loudání.

Snažíš se v tom hledat něco, co tam možná vůbec není. Prostě běž domů.

Co na tom, že byla tma a ona byla sama? Pravděpodobnost, že ji někdo znovu přepadne, byla mizivá, i když byla evidentně magnetem na potíže.

Zavřel jsem oči a nemohl jsem uvěřit tomu, že vůbec uvažuji o tom, co se chystám udělat.

„Do hajzlu!“ vyštěkl jsem. Na chvíli jsem se zastavil, než jsem přidal do kroku a vydal se směrem, kterým odešla Jules. Vystrčil jsem bradu a s každým dalším krokem jsem byl víc a víc našťvaný.

Byl jsem našťvaný na své svědomí, které se ozvalo v tu nejhorší možnou chvíli. Našťvaný na Jules za to, že vůbec existovala, na Avu, že se s ní přátelila, na koordinátorku bydlení na Thayerově univerzitě, že je umístila do stejného bytu, a tím před všemi těmi lety učinila jejich přátelství nevyhnutelným.

Osud si se mnou odjakživa rád zahrával a nikdy mě nepodrazil víc, než když mi do života přivedl jistou zrzku.

Netrvalo mi dlouho, než jsem Jules dohnal. Zůstal jsem daleko za ní, aby si mě nevšimla, ale dost blízko na to, aby se mi neztratila z očí. Jasná barva jejích vlasů a kabátu mi to usnadňovala, i ve tmě.

Připadal jsem si jako úchyl, jenže kdyby si všimla, že se plížím za ní, znovu bychom se pohádali, a na to jsem byl příliš unavený.

Naštěstí jsme dorazili k jejímu domu za necelých deset minut a já jsem se uvolnil, když jsem za záclonami uviděl zářící světla. Stella, další Avina kamarád-

ka z vysoké školy a Julesina spolubydlící, už musela být doma.

Jules vyšla na verandu, sáhla do tašky... a zarazila se.

Znovu jsem znervózněl a schoval se za strom na protější chodníku, pro případ, že by se otočila. To však neudělala, jednoduše tam zůstala celou minutu stát.

Co tam dělala?

Chystal jsem se přejít ulici, čistě pro případ, že byla v šoku nebo něco podobného, když se konečně zase pohnula. Vytáhla klíče z kabelky, odemkla dveře a zmizela uvnitř.

Vydechl jsem jedním dlouhým, pomalým výdechem. Z mého dechu se v zimním vzduchu zformoval malý bílý obláček. Čekal jsem další minutu, s očima upřenýma na místo, kde předtím stála Jules, než jsem se otočil a zamířil domů.

4. KAPITOLA

Jules

„TAK JAKÝ BYLO RANDE?“ vzhlédla Stella od mobilu, když jsem vešla do obývacího pokoje.

„Neukázal se.“ Rozepnula jsem si kabát a pověsila ho na mosazný věšák u vchodových dveří. Podařilo se mi to až na druhý pokus, vzhledem k tomu, jak se mi třáslы ruce.

To ta zima. Nebylo to kvůli tomu pokusu o přepadení, ani to nezpůsobil ten krátký okamžik ochromení, který jsem zažila venku na verandě...

Přestaň. Nemysli na to.

Stella vykulila oči. „Nekecej. To je ale kretén!“

Přinutila jsem se k úsměvu. Stella málokdy nadávala, takže mě vždycky pobavilo, když jí uklouzlo nějaké ostřejší slovíčko.

„Nic tak hroznýho se nestalo, myslím, že jsem o nic nepřišla. Chci říct, vždyť jsi viděla tu jeho fotku na seznamce. Tu podělanou rybu. Upřímně, teď nechápu, proč jsem si s ním domluvila rande.“ Sundala jsem si rukavice a zula boty. Po celou dobu jsem se vyhýbala jejím očím a snažila se nasát dostatek kyslíku do plic.

Netrvalo mi dlouho, než jsem odzbrojila toho lupiče. Ale ten pocit, že jsem bezmocná, byt' jen na pár

minut, se znovu vynořil ve vzpomínkách, které by bylo lepší nechat pohřbené.

Dřevo se mi zaráývá do zad. Kyselý dech na mém krku. Ruce na...

„Jules.“

Lekla jsem se a málem převrhla věšák s kabáty.

Hned po tom přepadení jsem zůstala v klidu, ale teď, v bezpečí domova, moje tělo teprve začalo zpracovávat, co se předtím stalo.

Nebylo to nic hezkého.

Srdce mi v hrudi zběsile bušilo, žaludek se mi zvedal nevolností. Díkybohu, že tady se mnou byla Stella. To jediné mě drželo na nohou.

Její čelo se svažilo. „Jsi v pořádku? Posledních pět minut zíráš do prázdna. Už dvakrát jsem tě oslovila, a ty nic.“

„Jo.“ Nasadila jsem zářivý úsměv. „Jen jsem se zamyslela. Přemýšlela jsem o tom, jak se Toddovi pomstít.“

Ve skutečnosti jsem nehodlala na toho kretěna plýtvat energií, ale to Stella nevěděla.

Naklonila hlavu a přimhouřila zelené kočičí oči. Jakožto módní blogerka a influencerka byla devadesát procent svého času přilepená k telefonu, ale zároveň byla mnohem všímavější, než si lidé mysleli.

„Přece bys na toho chláпка neplýtvala energií,“ řekla.

Všímavost byla fajn, ale tohle už mi připadalo trochu strašidelné. Možná jí ty nechutné koktejly z mladé pšenice, které tolik milovala, dodávaly nějaké superschopnosti, jako například čtení myšlenek.

„Jsem v pohodě, vážně.“ Začala jsem se ještě víc usmívat. Neměla jsem zábrany obracet se na své kamarádky s prosbou o radu, ale jenom tehdy, když s tím mohly něco udělat. V opačném případě nemělo smysl

přidělovat jim starosti. „Jen se chci podívat na nějaký film, dát si zmrzlinu a zapomenout na ropušáka Todda.“

Ve Stellingových očích zůstala jiskřička podezření, ale naštěstí na mě nenaléhala. „Máme tu půllitr slané karamelové zmrzliny,“ řekla. „Tak co kdybychom se podělily a pustily si *Pravou blondýnku*?“

„Jsem pro.“ Nikdy mě neomrzelo dívat se na dokonale načesanou Elle Woodsovou, jak všem, kteří ji podceňovali, natrhne prdel. „Nejdřív se osprchuju, počkej na mě.“

„Fajn, zatím si projdu zprávy.“ Povzdechla si. „Ne že bych je někdy stihla projít všechny.“

„Vždyť víš, že nemusíš na všechny odpovídat.“

Stella měla stovky tisíc sledujících a já jsem si ani nedokázala představit, kolik zpráv jí denně zaplavuje schránku.

„Ale já chci. Pokud to tedy nejsou úchyláci.“ Mávla rukou do vzduchu. „Tak běž, já budu tady.“

Zatímco se Stella vrátila k telefonu, já jsem si vlezla do naší společné sprchy. Konečně jsem se mohla přestat usmívat.

Počkala jsem, až vzduch zhoustne párou, opřela jsem se čelem o kluzkou kachlíčkovou stěnu a dovolila horké vodě, aby ze mě smyla nechtěné vzpomínky.

Můj poslední rok na střední škole. Alastair, Max a Adeline...

Přestaň.

„Dej se dohromady, Jules,“ zašeptala jsem zuřivě.

Už jsem nebyla mladá, bezmocná dívka uvězněná v Ohio.

Byla jsem v jiném státě, kde jsem mohla získat úplně všechno, o čem jsem kdy snila.

Peníze. Svobodu. *Jistotu.*

A ať se propadnu, jestli si to někým nechám vzít.

5. KAPITOLA

Jules

NEŽ NADEŠEL TERMÍN AVINY narozeninové oslavy, odsunula jsem myšlenky na pokus o přepadení do temných zákoutí své mysli. Rozptýlení bylo klíčem k potlačení vzpomínek a naštěstí jsem ho měla dost na to, abych se zaměstnala na dalších pět let.

„Nemůžu uvěřit, že jste to vážně udělali.“ Ava se pomalu a s vykulenýma očima rozhlížela po restauraci, kterou jsme vyzdobili na oslavu jejích narozenin. Byla tam dvoumetrová ledová socha, několik bufetů s různými lahůdkami, dýdžej, čokoládová fontána a provizorní taneční parket a to vše zásluhou jejího zazobaného přítele. „To jste rozhodně nemuseli.“

„Ale my jsme chtěli.“ Potměšile jsem se ušklíbla. „Navíc to byla dobrá záminka, proč objednat čokoládovou fontánu. Vždycky jsem po ní toužila.“ Objala jsem ji a nadechla se jejího parfému. Ta vůně ve mně vyvolala nostalgické vzpomínky.

Ava byla první osobou, kterou jsem potkala na Thayerově univerzitě. Okamžitě jsme si padly do oka a já jí nikdy nezapomenu, jak při mně vždycky stála, i když Josh trval na tom, aby naše přátelství ukončila. Ona a Josh si byli nesmírně blízcí, takže to,

že se za mě postavila proti němu, pro mě znamenalo víc, než si dokázala představit.

I po promoci jsme se stále scházely, ovšem bohužel už ne tak často, jak bych si přála. Jedna část mého já stále toužila, abychom se mohly vrátit do těch dob, kdy jsme s Avou, Stellou a Bridget zůstávaly celou noc vzhůru, přejídaly se sýrovými křupkami a poslouchaly, jak na sebe holky z vedlejšího pokoje na koleji ječí, protože se jedna z nich dala dohromady s přítelem té druhé.

„Všechno nejlepší, zlato.“ Usmívala jsem se, nechtěla jsem být smutná navzdory melancholii, která se mě zmocnila. „Povedlo se nám překvapení?“

„Stoprocentně.“ Ava se otočila ke svému příteli a plácla ho po paži, ačkoliv jí oči jiskřily radostí. „Řekl jsi mi, že jenom zajdeme na oběd!“

„*Jsm*e na obědě.“ Alex Volkov se ušklíbl. Ava byla zřejmě jediná osoba, která ho dokázala strhnout k nějakým projevům emocí, a rozhodně byla jediná osoba, která ho mohla uhodit, byť jen hravě, aniž by přišla o končetinu. „Technicky vzato.“

Zalapala jsem po dechu. „To byl vtip?“ Rozhlédla jsem se kolem sebe a podívala se na Avu a na Stellu. Schválně jsem přeskočila Joshe, který stál vedle Avy z druhé strany. „Alex se pokusil o vtip! Rychle, zaznamenejte někdo datum a čas.“

„K popukání,“ ucedil Alex.

I v košili a džínách, což bylo jeho nejležečnejší oblečení, vyzařoval Alex Volkov vibrace generálního ředitele. Oči se mu leskly jako nefritová ledová tříšť, jeho tvář vypadala jako vytesaná od samotného Michelangela a jeho pohled byl tak chladný, že by z něj člověk mohl mít omrzliny.

Bylo mi to fuk. Mohl se tvářit, jak chtěl, jakožto

Avina kamarádka jsem vůči jeho hněvu byla imunní a on to věděl.

„Jednou jsi mě taky překvapila narozeninovou oslavou,“ řekl Avě a jeho hlas o poznání zněžněl. „Říkal jsem si, že by bylo načase, abych ti tu laskavost oplatil.“

Prakticky jsem viděla, jak Ava taje.

„Myslím, že mě z té sladkosti právě rozbolely zuby,“ zamumlala Stella, když Alex pošeptal Avě do ucha něco, z čeho zrudla.

„Musíme se hned objednat k zubaři,“ souhlasila jsem.

Navzdory vtípkování jsme z nich měly radost a usmívaly jsme se jako idioti. Alex s Avou si užili své a bylo hezké vidět je tak šťastné, i když to slovo bylo relativní, pokud šlo o Alexe.

Josh se mezitím opřel o stůl se zákusky a jeho výraz byl temnější než jeho černá košile.

Bývali s Alexem nejlepší kamarádi, dokud se nepohádali, což byla kapitola sama pro sebe. Teď se k sobě sice chovali zdvořile, ale mezi *zdvořilostí* a *přátelstvím* byl velký rozdíl.

„Setři si ten kyselý výraz z tváře, doktore Zabijáku zábavy,“ řekla jsem mu. „Zbytečně kazíš atmosféru.“

„Jestli ti můj obličej tak vadí, tak se na něj nedívej,“ utřel mě. „Jedině že by sis nemohla pomoci, což celkem chápu.“

Zamračila jsem se. Celý večírek jsem naplánovala s pomocí Stelly a Alexe, a i když jsem byla v pokušení vyloučit Joshe ze seznamu hostů, nemohla jsem to udělat, protože to byl Avin bratr. Jeho přítomnost byla očekávatelná, stejně jako přítomnost bakterie *E. coli* v nedovařeném kuřeti.

Než jsem stačila zareagovat na jeho domýšlivé prohlášení, vzduch prořízl vzrušený jekot, následovaný

hlasitým rachotem a dvěma tučty hlav otáčejících se ke vchodu.

Podívala jsem se tím směrem a uviděla pár, který právě vstoupil do místnosti, obklopený dvěma bodyguardy ve velikosti hory a v oblecích.

Tvář se mi rozzářila. „Bridget!“

Usmála se a zamávala. „Překvapení!“

„Panebože!“ Vrhla jsem se k ní současně s Avou i Stellou a srazily jsme se ve skupinovém objetí, které mohlo skončit tím, že bychom se válely po zemi, kdyby nás nezachytil Rhys, Bridgetin snoubenec, a její bodyguard Booth. „Říkala jsi, že nebudeš moct přijet!“

„Moje asistentka našla na zdejší ambasádě akci, která shodou okolností ‚vyžadovala‘ moji přítomnost během tohoto víkendu.“ Bridgetiny modré oči šibalsky zářily. „Schůzka s velvyslancem se protáhla, jinak bych přišla mnohem dříve.“ Jakmile jsme se rozpletly, znovu pevně objala Avu. „Všechno nejlepší k narozeninám, zlatíčko.“

„Nemůžu uvěřit, že jsi vážně tady.“ Ava ji stiskla v objetí. „Musíš být hrozně zaneprázdněná...“

Bridget von Ascheberg s námi sice chodila na univerzitu, ale tím veškerá podobnost končila, protože ona teď byla opravdovou královnou. Když jsme se seznámily, byla princezna, ale poté co její starší bratr abdikoval, posunula se Bridget na první místo v pořadí nástupnictví na trůn Eldorrry, malého evropského království. Její dědeček, bývalý král Edward, nedávno odstoupil ze zdravotních důvodů, a tak byla Bridget před dvěma měsíci slavnostně korunována.

„Tohle bych si nenechala ujít za nic na světě. A navíc už jsem potřebovala pauzu.“ Bridget si odhrnula pramen zlatých vlasů z očí. Se svýma modrýma očima

ma, klasickými rysy a chladnou elegancí se nápadně podobala Grace Kellyové. „S parlamentem je to těžké. Už zase.“

„Dostal jsem ji z paláce právě včas, jinak by jí z toho nejspíš praskla žilka,“ dodal Rhys a jeho suchý tón byl v rozporu s láskyplným výrazem, který měl v očích, kdykoliv se podíval na Bridget.

Rhys Larsen, potetovaný svalnatý muž vysoký bezmála dva metry, byl jedním z nejnebezpečněji vyhlížejících mužů, jaké jsem kdy potkala, ale pod tím drsným zevnějškem se skrývalo zlaté srdce. Býval Bridgetiným bodyguardem, dokud se do sebe nezamilovali, a teď byl nastávající princ manžel, protože titul král manžel v Eldoře neexistoval. Museli překonat spoustu překážek, aby mohli být spolu, vzhledem k tomu, že ona byla z královského rodu a on ne, ale teď se z nich stal jeden z nejoblíbenějších párů na světě.

Hlasité cvaknutí spouště fotoaparátu přerušilo naše shledání a já jsem si teprve teď uvědomila, že tady nejsme sami. Ostatní hosté stále zírali s otevřenými ústy na Bridget a Rhyse.

Když se na narozeninové oslavě bez ohlášení objeví opravdová královna, může to být trochu šok.

Nikdo se k nám však nepřiblížil, kromě Joshe, který se s Bridget pozdravil objetím a s Rhysem jedním z těch pevných stisků rukou, které muži tak milovali. Myslím, že Booth a Rhysův bodyguard vypadali dostatečně výhrůžně, aby ostatní hosty udrželi v bezpečné vzdálenosti.

„Takže.“ Bridget chytla Avu za ruku a došla s ní k nejbližšímu stolu. „Musíte mi všechno povyprávět. O co jsem přišla?“

Následující půlhodinu jsme se navzájem informovaly o našich životech, zatímco Josh se vydal k baru

a Alex s Rhysem tiše seděli na druhém konci stolu. Občas spolu prohodili nějaké slovo, ale většinu času jen pozorovali Avu a Bridget se zamilovanými výrazy. Tedy, tak zamilovanými, jako někdo tak chladný jako Alex a někdo tak drsný jako Rhys dokáže.

Ignorovala jsem bolest, kterou v mém srdci na okamžik vyvolala jejich očividná láska, a soustředila jsem se na rozhovor.

Lásku jsem vzdala už dávno. Nemělo smysl po ní toužit.

„S Jules hledáme nové bydlení. Až skončí naše současná nájemní smlouva, chceme se přestěhovat,“ oznámila Stella. Stále jsme spolu bydlely v Hazelburgu, protože jsem na Thayeru studovala práva, ale nájemní smlouva nám končila v dubnu a koncem května jsem měla promovat. Poté budeme obě pracovat v centru města, takže dávalo smysl, abychom si našly něco ve Washingtonu. „Ale zatím bez úspěchu.“

Všechno, co jsme objevily, bylo buď příliš daleko od našich kanceláří, nebo příliš drahé či příliš nechutné. Byla jsem si jistá, že jeden z těch bytů, které jsme navštívily, býval dřív drogovým doupětem.

„Kam se chcete přestěhovat?“ zeptal se Rhys.

„Ideálně do centra, kamkoliv poblíž červené linky,“ povzdechla jsem si. Červená linka byla rychlá tranzitní linka systému washingtonského metra a měla jsem za to, že čím méně přestupů, tím lépe.

Na tváři se mu objevil zamyšlený výraz. „Znám někoho, kdo vlastní jednu budovu v centru. Možná by vám mohl pomoci. Netuším, jestli má zrovna teď nějaký volný byt, ale můžu se ho zeptat.“

Stellino obočí vystřelilo vzhůru. „On vlastní *celou* budovu?“

Rhys pokrčil rameny. Jeho ramena byla tak mohut-

ná, že když se pohnula, připomínalo to otřesy hor. „Zabývá se investicemi do nemovitostí.“

„To by bylo skvělý!“ Věnovala jsem Alexovi významný pohled. „Aspoň *někdo*, kdo dělá do realit, nám může pomoci.“

Alex byl generálním ředitelem Archer Group, největší developerské společnosti v zemi.

Jen jsem si z něj utahovala, ovšem on se rozhodl zareagovat, místo aby mě ignoroval. „Všechny moje nemovitosti jsou obsazené, pokud ovšem nechcete spát v obchodním centru nebo kancelářské budově.“

„Hmm.“ Poklepala jsem si prstem na bradu. „Nákupní centrum by mělo něco do sebe. Miluju oblečení.“

„Já taky,“ souhlasila Stella.

Alex se tvářil kysele.

„Když už je řeč o nemovitostech...“, nadhodila Ava, když se znovu objevil Josh s drinkem v ruce. Vklouzl na prázdnou židli vedle Alexe a dával si velký pozor, aby o svého bývalého nejlepšího přítele ani nezavádl pohledem. „Jeden z Alexových obchodních partnerů má nové lyžařské středisko ve Vermontu a my jsme si koupili vstupenky na slavnostní zahájení provozu, abychom ho podpořili. Přesněji řečeno čtyři vstupenky, takže můžeme pozvat další dva hosty. Bridget a Rhysi, vím, že vás dvou se to bohužel netýká, Stello, ty ses zmínila, že máš poslední víkend v březnu nějakou velkou akci v New Yorku...“

Stellu vždycky zvali na okázalé módní přehlídky, díky jejímu blogu. Takže když Stella nemohla a Bridget s Rhysem taky ne, zbývali...

Ale ne.

„Joshi, Jules, co si o tom myslíte? Mohli bychom tam jet všichni společně.“ Ava se rozzářila. „Bude to zábava!“

Víkendový pobyt s Joshem? Větší zábava by byla, kdybych si nechala vyvrtat zub bez umrtvení, ale Ava vypadala tak nadšeně, že jsem jí nedokázala říct ne, obzvlášť v den jejích narozenin.

„Jupí.“ Snažila jsem se projevit co největší nadšení. „Už se nemůžu dočkat.“

„Rád bych, jenže...“ Josh zkřivil obličej a snažil se předstírat lítost, ale vůbec se mu to nepovedlo. „O tom víkendu mám službu.“

Díkybohu. Když tam nebude on, tím líp.

„Škoda.“ Ava nad bratrovou odpovědí ani nemrkla okem. „Mají tam totiž novou sjezdovku trojitý černý diamant.“

Joshova sklenice zůstala viset na půli cesty k jeho rtům. „Děláš si ze mě legraci.“

Sešel se mi žaludek. Josh byl notorický milovník adrenalinu a jen málo věcí vyvolávalo větší dávku adrenalinu než ten nejnebezpečnější typ lyžařské sjezdovky na světě. Bylo to jako mávat prvotřídním bílým práškem pod nosem narkomana závislého na kokainu.

„Nedělám.“ Ava si usrkla z drinku, zatímco Stella s úšklebkem zírala do mobilu a Rhys s Bridget si vyměnili pobavené pohledy. Alex byl jediný, kdo neprojevil žádnou reakci. „Vím, že sis vždycky chtěl na jedné takové zalyžovat, ale když musíš do práce...“

„Myslím, že si můžu prohodit směny,“ pronesl Josh po dlouhé odmlce.

„Super!“ Avě zajiskřilo v očích takovým způsobem, že se mi spustil vnitřní alarm. „Takže domluveno. Ty, já, Alex a Jules letíme do Vermontu.“

Joshův napjatý úsměv odrážel ten můj. My dva jsme se na většině věcí neshodli, ale nemuseli jsme to říkat nahlas, abychom věděli, že v jedné věci se shodujeme.

Tenhle výlet neskončí dobře.

6. KAPITOLA

Josh

SEZNAM VĚCÍ, KTERÉ BYCH DĚLAL RADŠI, než abych jel na víkendový pobyt se svým bývalým nejlepším přítelem a tím zrzavým postrachem, zahrnoval mimo jiné strčení ruky do drtiče dřeva, snědení kila syrových červů a sledování seriálu *Jak jsem poznal vaši matku* v nekonečné smyčce.

Ale – a tohle bylo velké *ale* – Ava měla narozeniny a ve středisku byla sjezdovka trojitý černý diamant. Na trojitém černém diamantu jsem ještě nikdy nelyžoval.

Samotná vyhlídka na takovou výzvu mi rozproudila krev v žilách. Musel bych být blázen, abych tuhle příležitost odmítl.

„Joshi.“

Páteř mi ztuhla, když se vedle mě objevil Alex se sklenicí coly a whisky v ruce.

„Alexi.“

Nespouštěl jsem oči z tanečního parketu, kde Ava a její kamarádky pařily, jako by byl rok 1999. Už dávno jsme se vzdálili od našeho stolu a ostatní hosté přestali zírat na Bridget s otevřenou pusou, jen na ni občas kradmo pohlédli mezi jednotlivými písničkami.

Její ochranka všem dočasně zabavila telefony, ale nic bych nedal za to, že si ji pár lidí rychle vyfotilo, hned jak se tady objevila, takže Bridgetiny fotky zítra ráno jistě zaplaví všechny bulvární servery.

„Překvapuje mě, že nejsi na tanečním parketu s ostatními.“ Alex se opřel o zeď a sledoval dění kolem, ačkoliv jeho oči byly upřené především na Avu. „Vždycky jsi tam býval jako první.“

„Hmm.“ Dopil jsem drink jedním dlouhým douškem. „Hodně se toho od vysoké školy změnilo.“

Nevyřčený význam zůstal mezi námi viset jako gilovina, jejíž těžké ostří se může každou chvíli spustit dolů.

Kdysi jsme s Alexem bývali nejlepší přátelé.

Ted' jsme si byli cizí a spojovala nás jen jedna věc.

Nebýt Avy, byl bych rád, kdybych se s ním už nikdy nemusel vidět.

Alespoň tak jsem si to říkal.

„Ten výlet do Vermontu nebyl můj nápad,“ prohlásil Alex a obešel tím slona v místnosti.

„Já vím. Ava není tak nenápadná, jak si o sobě myslí.“

Snažila se mě s Alexem usmířit už víc než rok. Ona mu dokázala odpustit, že nám lhal, aby se dostal blíž k mému otci, o němž si myslel, že stojí za vraždou jeho rodiny. Mě však jeho zrada zasáhla mnohem víc.

Ava a Alex spolu chodili teprve několik měsíců, když Alex přišel na to, že skutečným pachatelem je jeho strýc. Postupně odhalil celou pravdu za strýcovým plánem pomsty. V té době jsem se s Alexem přátelil už osm let.

Pozval jsem Alexe do našeho domu. Choval jsem se k němu jako k bratrovi. Sdílel jsem s ním tajemství, radil jsem se s ním a říkal jsem mu věci, které jsem neřekl ani členům své vlastní rodiny. A on mi celou tu dobu lhal. *Využíval mě.*

Chut' whisky na jazyku mi zhořkla.

„Chybíš jí,“ podotkl Alex tiše.

„Jsem tady.“ Zadíval jsem se k baru. „Pořád si píše-me.“

„Ty víš, jak to myslím.“

„Vlastně nevím.“

Ústa se mu sevřela do úzké linky. „V poslední době se chováš jinak. Ava si dělá starosti...“

„Přestaň, kámo.“ Zvedl jsem ruku. „Jestli se Ava o mě bojí, může mi to říct sama. Ale nemysli si, že z nás ještě někdy budou nejlepší kamarádi. Nebudou. Protože víš, co je k tomu potřeba? Důvěra. A ty jsi tu moji ztratil už dávno.“

Obešel jsem Alexe dřív, než stačil zareagovat, a zamířil jsem přímo k baru. Hrdlo jsem měl stažené a na hrudi jsem cítil tlak. Nešel za mnou, a vlastně jsem to ani nečekal. Neměl ve zvyku nikoho nahánět, kromě Avy. Záleželo mu na ní a to byl taky jediný důvod, proč jsem jim v ničem nebránil, když se k sobě vrátili.

Přes všechny své chyby a průsery Alex mou sestru opravdu miloval. A já jsem chtěl, aby byla v bezpečí a šťastná, a pokud byla v bezpečí a šťastná s ním, pak jsem dokázal překousnout svou averzi a chovat se k němu slušně.

To však neznamenalo, že jsem s ním musel vést srdceryvné rozhovory na kraji tanečního parketu.

„Zdravím.“ Kývl jsem na barmana. „Dejte mi panáka tequily. Dvojitého.“

Potřeboval jsem něco silnějšího než whisky, abych přežil zbytek večírku.

„Hned to bude.“

Zrovna jsem strčil pár dolarů do sklenice na spropitné, když mě opět vyrušil nevíтанý host.

„Problémy v ráji?“ Její zvučný hlas ve mně vyvolal podráždění a ještě něco dalšího, co jsem nedokázal pojmenovat.

„Dej mi pokoj, JR. Nemám na to náladu.“ Ani jsem neotočil hlavu, abych se na Jules podíval, ale koutkem oka jsem uviděl záblesk výrazných rusých vlasů a zlatý odlesk jejích šatů.

„Tvé schopnosti v oblasti přezdívek jsou působivé, Joshy.“ Jules přistoupila k barovému pultu vedle mě a usmála se na barmana, který přestal chystat můj drink, aby jí úsměv oplatil. „Dám si Sex na pláži, jestli můžu poprosit.“ Poklepala nehtem na nápojový lístek, na němž byly uvedeny jen základní drinky jako vodka s pomerančovým nebo brusinkovým džusem, ale rozhodně žádný zasranej Sex na pláži.

Barmanovi se zablesklo v očích. „Taková krásná dívka, jako jste vy, může poprosit o cokoliv.“

Ta věta byla takové klišé, že jsem jen stěží potlačil odfrknutí.

„Děkuju.“ Jules se široce usmála.

Kdyby se neobjevila skupinka hostů, kteří si přišli objednat nápoje, nepochybně bych byl nechtěným svědkem dalšího nechutného flirtování. Naštěstí měl barman práci a rychle dokončil přípravu našich nápojů, aby se mohl začít věnovat šesticí jiných lidí, kteří se ucházeli o jeho pozornost.

„Flirtuješ s barmanem?“ zasyčel jsem posměšně. „Čekal bych od tebe vyšší úroveň.“

„Proč? Protože je to barman, a ne *doktor*?“ Jules povytáhla obočí. „Jsi normální snob.“

„Ne. Protože jeho balicí hlášky jsou stejně ubohý jako tvůj pokus očernit mě.“ Hodil jsem do sebe panáka a ani jsem se neobtěžoval s něčím na zapití. „Ale když tě to rajcuje...“

„Nesnaž se odvádět pozornost od svých vlastních nepovedených vztahů.“

„Já nemám žádnéj vztah.“ A žádný jsem v dohledné době nechtěl. Sex byl prostě jen sex. Ne předehra k randění nebo sladění párového oblečení nebo čemukoliv, co jiné lidi bavilo. Ujistil jsem se, aby každá žena, se kterou jsem se vyspal, předem pochopila, o co jde, protože jsem nechtěl mít vztah a nechtěl jsem nikomu dávat falešné naděje.

Většinu času mi zabírala práce, a i když jsem měl občas volno, moje touha po dlouhodobé přítelkyni se limitně blížila nule. Nebyl jsem stvořený pro hru na závazky. Pokaždé mě to po pár týdnech začalo nudit a celá ta věc se vztahy mi připadala vyčerpávající. Neustálé schůzky, telefonáty, kontrola druhého člověka...

Při té představě jsem se otrásl.

Přál jsem lidem, že byli šťastní a zamilovaní, ale nebylo to nic pro mě a nikdy nebude.

„Mluvím o Alexovi.“ Jules přijala od barmana drink a sladce se na něho usmála, než se otočila ke mně. „Pamatuju si, že vy dva jste dřív byli jako siamská dvojčata.“

Pocítil jsem bolest na hrudi, zachoval jsem však lehký tón. „Nevěděl jsem, že se tak zajímáš o můj osobní život, JR.“

„Nezajímám, pokud to shodou okolností neovlivňuje kvalitu *mého* osobního života.“ Jules si usrkla koktejlu. „A jelikož všichni společně jedeme na víkendový pobyt, ta tvoje hloupá zášť, kterou chováš vůči Alexovi, bude mít přímý dopad na mě i na Avu.“

Pevně jsem sevřel skleničku a představoval jsem si, že je to Julesino hrdlo. „Hloupá?“ Probudil se ve mně vztek. „*Hloupá* je hádka kvůli tomu, na jakěj film se

dívat. *Hloupý* bude ten chudák, který si tě nakonec vezme. Ale ujišťuju tě, že to slovo se nevztahuje na to, co se stalo mezi mnou a Alexem. Nemluv o věcech, o kterých nic nevíš.“

Jules před mým pohledem neuhnula očima. „Možná jsem nebyla osobně zapletená do vaší... situace,“ pronesla s větší ohleduplností, než bych od ní čekal. „Ale jsem Avina nejlepší kamarádka. Víím, co se stalo, a stalo se to téměř před třemi lety. Ona Alexovi odpustila. On se omluvil. Je čas dospět a jít dál.“

Pro tentokrát jsem nezaznamenal žádný posměšek, jen upřímnou radu, to však nezabránilo tomu, abych necítil napětí. „To se ti lehko řekne.“ Bože, potřeboval jsem další drink. „Přijď mi to říct znovu, až tě někdo blízký zradí.“

V Julesiných očích se mihlo něco temného. „Jak víš, že už se to nestalo?“

Ztuhl jsem.

Jak víš, že už se to nestalo?

O Julesině minulosti jsem toho moc nevěděl. K čertu, nevěděl jsem o ní vůbec nic kromě toho, co ukazovala lidem kolem sebe – suverénní chování, bezostyšnou koketnost, zvláštní směs zapálené ambicióznosti a lehkomyšlného flámování.

Nepočítal jsem však s tím, že by jedna jediná věta, kterou právě pronesla, mohla vyznít opravdověji než cokoli jiného, co jsem od ní za poslední roky slyšel.

Můj pohled se upřel na Jules, jejíž široce otevřené oči a mírně pootevřené rty prozrazovaly překvapení nad tím, že ta slova skutečně vypustila z úst.

Spolknul jsem nutkání zeptat se, co se jí stalo, zatímco vzduch mezi námi jako by zhoustl... ne přímo sounáležitostí, ale náznakem porozumění, které trochu zmírnilo bolest na mé hrudi.

Neměli jsme ten typ vztahu, kdy bychom byli schopní diskutovat o svých problémech. A i kdybychom měli, pochyboval jsem, že by mi Jules odpověděla na moji otázku. Nebylo v její povaze dávat najevo zranitelnost.

Napřímila se a na tváři se jí objevil výraz, který vymazal veškeré stopy po předchozí vstřícnosti. „Jestli Alexovi odpustíš, nebo ne, je na tobě. Hlavně nekaz ostatním zábavu svou nasupeností. I když... pouhá tvoje přítomnost nejspíš bude stačit k tomu, abys všechny kolem sebe otrávil.“

Když to dořekla, zvedla se a odkráčela pryč. Hlavu držela vzhůru a při chůzi pohupovala boky.

Potichu jsem zavrčel, ale rozhodl jsem se to hodit za hlavu. Nemělo smysl se kvůli Jules rozčilovat. Budu potřebovat spoustu energie k tomu, abych se ve Vermontu ovládal a nezabil ji. Jakkoliv by to bylo uspokojivé, nehodlal jsem zahodit svou budoucnost kvůli chvilce *extrémního* zadostiučinění.

Přesunul jsem pozornost zpátky k barmanovi, protože jsem nutně potřeboval dalšího panáka. Ten však jako omámený zíral na jedno místo na tanečním parketu.

Ne na místo. *Na osobu.*

Jules zvedla ruce nad hlavu a vrtěla boky do rytmu hudby takovým způsobem, že všichni muži kolem ní slintali. Ohlédla se přes rameno a mrkla na barmana, načež po mně střílela samolibým pohledem.

Udělal jsem tu nejdospělejší věc, jaká mě napadla: ukázal jsem jí prostředníček.

Zasmála se a zatvářila se ještě o něco samoliběji, než se ke mně otočila zády.

„Je tak sexy.“ Barmanovi se zaleskly oči a já jsem ještě víc svěsil koutky. „Prosím, řekněte mi, že je single.“

Snažil jsem se zamaskovat podráždění upjatým úsměvem. „Víte, co je to succuba?“